

To Mand frem for en Enke.

Lystspil i 25 Afdelinger.

Optaget af Nord. Films Co.

PERSONERNE:

Enkefru Fager	Frk. Gerda Christoffersen.
Viktualiehandler Feddersen	Hr. Oscar Stribolt.
Melhandler Tønnesen	Hr. Frederik Buch.

Den smukke — og velhavende — Værtshusholderske, Enkefru Fager, har to ivrige Tilbedere i Melhandler Tønnesen og Viktualiehandler Feddersen. Hvem af de to hun skal give Fortrinet, er hun ikke ganske klar over — men hun beslutter sig til at give sit Ja til den, som først erklærer hende sin Kærlighed. De to Rivaler vaager imidlertid saa skinsygt over hinandens Færd, at ingen af dem kan faa Lejlighed til at komme med de forløsende Ord. Saa en skønne Dag anskaffer Feddersen sig Hest og Vogn og inviterer straks den Elskede med paa en Køretur — i det skønne Haab at vende hjem fra Turen som en forlovet Mand. Den omstridte Enke tager glædestraalende mod Invitationen, og Feddersen faar nu travlt med at pynte sig og pakke Madkurv.

I sidste Øjeblik opdager dog Tønnesen, hvad der skal foregaa

og bliver hurtig klar over, at den Tur maa han med paa. Han skjuler sig i Vognen, og først da de er kommet et godt Stykke Vej fra Byen, giver han sig til Kende. Feddersen er mere end rasende over Rivalens Optræden paa Skuepladsen og har mest Lyst til at smide ham af Vognen, hvilket dog Fru Fager forhindrer ham i.

Hans Raseri vokser yderligere, da han bliver nødt til at lade den lille Melhandler faa Del i de lækre Sager, Madkurven indeholder, og hans Hjerne arbejder under Højtryk for at finde en Maade, paa hvilken han kan blive den forhadte Medbejler kvit. Endelig øjner han en Udvej. Han smiler tilfreds og skynder sig op til det nærliggende Skovløberhus, hvor han faar fat i noget engelsk Salt. Nu gælder det blot om faa listet en kraftig Dosis af det ned i Tønnesen, som sikkert vil faa andet at tænke paa end at optræde som Don Juan.

Det gaar imidlertid ikke helt, som Feddersen har tænkt sig. Hans Medbejler har Øjnene med sig og faar ved en lille behændig Manøvre arrangeret det saaledes, at det bliver Feddersen selv, der kommer til at sluge Saltet. Resultatet lader ikke vente længe paa sig.

Den stakkels Viktualiehandler føler sig meget ilde tilpas og forlader skyndsomt Selskabet for i Enrum at gruble over sin sørgelige Skæbne. Tønnesen og Enkefruen kommer Resten af Dagen hovedsagelig til at nøjes med hinandens Selskab — hvad de dog egentlig ikke er kede af.

Da de hen ad Aften kører tilbage til Byen, straalere de begge to af nyforlovet Lykke og føler ikke engang Samvittighedsskrupler over at være kørt fra Vognens Ejermand.

Men midt ude paa den øde Landevej, flere Mil fra Byen, staar det ulykkelige Offer for Saltets kraftige Virkninger og forsikrer sig selv, at han er det ulykkeligste Menneske paa den ganske Jord.

X Høg over Høg.

Den smukke - og velhavende - Værtshusholderske, Enkefru Fager, har to ivrige Tilbedere i Melhandlær Tønnesen og Victualiehandler Feddersen. Hvem af de to hun skal give Fortrinet, er hun ikke ganske klar over - men beslutter sig til at give sit Ja til den, som først erklærer hende sin Kærlighed. De to Rivaler vaager imidlertid saa skinsygt over hinandens Færd, at ingen af dem kan faa Lejlighed til at komme med de forløsende Ord. Saa en skønne Dag anskaffer Feddersen sig Hest og Vogn og inviterer straks den Elskede med paa en Køretur - i det skønne Haab at vende hjem fra Turen som en forlovet Mand. Den omstridte Enke tager glædestraalende mod Invitationen, og Feddersen faar nu travlt med at pynte sig og pække Madkurv.

I sidste Øjeblik opdager dog Tønnesen, hvad der skal foregaa og bliver hurtigt klar over, at den Tur maa han med paa. Han skjuler sig i Vognen, og først da de er kommen et godt Stykke Vej fra Byen, giver han sig til Kende. Feddersen er mer end rasende over Rivalens Optræden paa Skuepladsen og har mest Lyst til at smide ham af Vognen, hvilket dog Fru Fager forhindrer ham i.

Hans Raseri vokser yderligere, da han bliver nødt til at lade den lille Melhandler faa Del i de lækre Sager, Madkurven indeholder, og hans Hjerne arbejder under Højtryk for at finde en Maade, paa hvilken han kan blive den forhadte Medbejler kvit. Endelig øjner han en Udvej. Han smiler tilfreds og skynder sig op til det nærliggende Skovløberhus, hvor han faar fat i noget engelsk Salt. Nu gælder det blot om at faa listet en kraftig Dosis af det ned i Tønnesen, som saa sikkert vil faa andet at tænke paa end at optræde som Don Juan.

Det gaar nu imidlertid ikke helt, som Feddersen har tænkt sig. Hans Medbejler har Øjnene med sig og faar ved en lille behændig Mænøvre arrangeret det saaledes, at det bliver Feddersen selv, der kommer til at sluge Saltet. Resultatet lader ikke vente lange paa sig.

(Høg over Høg)

Den stakkels Victualiehandler føler sig meget ilde tilpas og forlader skyndsomt Selskabet for i Enrum at gruble over sin sørgelige Skæbne. Tønnesen og Enkefruen kommer Resten af Dagen hovedsagelig til at nøjes med hinandens Selskab - hvad de dog egentlig ikke er kede af.

Da de henad Aften kører tilbage til Byen, stråler de begge af nyforlovet Lykke og føler ikke engang Samvittighedsskrupler over at være kørt fra Vognens Ejermand.

Men midt ude paa den øde Landevej, flere Mil fra Byen, staar det ulykkelige Offer for Saltets kraftige Virkninger og forsikrer sig selv, at han er det ulykkeligste Menneske paa den ganske Jord.

oooooooo000oooooooo

Der versalzene Liebeswerbung.

Der Fleischermeister Sonnenkalb und der kleine Mehlhändler Knoppchen bewerben sich beide um die stattliche Gastwirtin Huckemann. Sonnenkalb scheint insofern einen kleinen Vorsprung über den Rivalen zu haben, als er über ein schmuckes Fuhrwerk verfügt und seine Angebetete zu einem Ausflug einzuladen in der Lage ist. Da die Liebe aber hauptsächlich durch den Magen geht, trägt er auch Sorge für einen appetitlichen Speisekorb. Als er indessen die Früchte seiner emsigen Tätigkeit einheimen will, stellt es sich heraus, dass Knoppchen die Fahrt als blinder Passagier mitmacht. Zwar versucht Sonnenkalb ihn an die Luft zu setzen, aber Frau Huckemann legt sich so energisch für ihn ins Zeug, dass er sich missgelaunt fügen muss. Innerlich zehrt die Erbitterung weiter. Als man sich zum Frühstück niederlässt, kommt ihm indessen eine Erleuchtung, welche sogleich auch seine Laune aufhellt. Heimlich lässt er sich Bittersalz kommen und mischt es in einem unbewachten Augenblick in Knoppchens Glas. Bei der bekannten "Marienbader" Wirkung dieses Minerals sieht Sonnenkalb viele Augenblicke hoffnungsvollen Alleinseins mit der begehrten Witwe voraus. Aber Knoppchen ist pfiffiger als er. Die Manipulation mit seinem Glase ist ihm nicht entgangen, und Böses ahnend, vertauscht er die Gläser, ohne dass dies der Fleischermeister bemerkt. So kommt es, dass schliesslich Sonnenkalb der Gefoppte ist. Während er immer wieder gestreckten Laufes hinter Stallungen und Büschen verschwindet, trägt Knoppchen der gerührten Gastwirtin seine Liebesgefühle vor und wird von ihr erhört. Schliesslich fährt er gar mit ihr davon, und Sonnenkalb, der wieder ein menschliches Rühren gefühlt hatte, entdeckt bei seiner Rückkehr,

(Høg over Høg)

-2-

dass der Wagen mit samt seinen Insassen fort ist. Auf Schusters Rappen kehrt er von dem Ausflug zurück. Wahrlich, seine Liebeswerbung wurde ihm gründlich versalzen!

oooooooooooooooooooo

La raison du plus fort est toujours la meilleure,

La belle et riche cabaretière Madame veuve Joliette a deux adorateurs très zélés. M. Tonneau, marchand de farine et M. Grassouillet, chacutier. Mais elle ne sais pas lequel elle préfère et elle se décide de donner sa main à celui, qui le premier la demandera en mariage. Cependant les deux rivaux sont jaloux l'un de l'autre et veillent chacun à ce que l'autre fait, de manière qu'aucun d'eux ne trouve occasion de faire une déclaration d'amour.

Un beau jour M. Grassouillet s'achète un cheval et une petite voiture et invite tout de suite la bien-aimée à faire une promenade en voiture, dans l'espérance de revenir comme fiancé. La veuve disputée accepte avec grand plaisir l'invitation et M. Grassouillet s'empresse de se faire beau pour la promenade et de préparer un panier bien garni.

Au dernier moment M. Tonneau découvre ce qu'on va faire et comprend de suite qu'il doit en être aussi. Il se cache dans la voiture et ce n'est que quand ils sont assez loin de la ville qu'il se montre. M. Grassouillet est furieux de voir le rival sur la scène, et il sent le plus vif désir de le jeter hors de la voiture, mais Madame Joliette l'en empêche.

Sa fureur augmente, quand il est obligé de partager les choses délicates du panier avec le petit Tonneau et son cerveau travaille avec activité pour trouver un moyen de se débarrasser de son rival. Enfin il l'a trouvé. Il sourit, content de lui-même, et court immédiatement à une maison de forestier, qui se trouve aux environs, où il reçoit un purgatif énergique. A présent il ne s'agit que d'en faire prendre une bonne dose à M. Tonneau, qui aura

alors autre chose à s'occuper que de se montrer comme Don Juan.

Cependant les choses ne se passent pas tout à fait comme M. Grassouillet l'a pensé. Son rival prend garde et par une manœuvre habile il s'arrange de telle sorte que M. Grassouillet est obligé d'avaler lui-même le sel purgatif. Le résultat ne se fait pas attendre.

Le pauvre chacutier se trouve très mal à l'aise et quitte de suite la société, pour aller songer dans la solitude à sa malheureuse destinée. Pendant le reste de la journée M. Tonneau et Madame Joliette sont obligés de se contenter de leur société mutuelle, ce dont ils ne sont pas mécontents.

Le soir quand ils rentrent en ville ils rayonnent du bonheur des nouveaux fiancés et n'ont point de remords de ce qu'ils ont laissé là-bas le possesseur de la voiture.

Mais au milieu du chemin désert à plusieurs lieues de la ville, se trouve la malheureuse victime du purgatif, s'assurant à lui-même qu'il est l'homme le plus malheureux du monde.

---ooo0ooo---